

χασε πώς ήταν η μαμά, όταν φορούσε στη γιορτή της καινούριο φουστάνι και το σπύι μύριζε παρκενίνη και γλυκό που ψηνόταν.

Όλα μοιάζουνε πολύ μακρινά, σαν τριάντα χρόνια πριν. Ακόμα και τότε που νικούσαμε τους Ιταλούς: Τι πήραμε πρώτα, το Τελελένι ή το Αργυρόκατρο; Από τη μέρα, όμως, που μπήκαν οι Γερμανοί στην Αθήνα, ο Πέτρος θαφεί πως δεν μπορεί να ξηχάσει τίποτα, προπάντων τον τρελό με τις πιτζάμες...

Κοντεύει να τελειώσει ο Σεπτέμβρης. Το καλοκαίρι πέρασε δρόμικο και ζεστό. Ο Πέτρος με το Σωτήρη τον περισσότερο καιρό τον περνούσαν στη σκάλα, που πάει στην ταράτσα. Εκεί, μέσα στο στενό φωταγωγό, δε ζεματούσε ο ήλιος, μονάχα που μύριζαν οι σκουπιδοτενεκέδες κι ανακατευόταν η μυρωδιά τους με τις μυρωδιές από την κουζίνα της κυρίας Λεδέντη. Οι νοικοκυρές δε γύνανε πια νερά στα πεζοδρόμια, να θεοσιτευτούν οι πλάκες που πύρωναν από τον καυτερό ήλιο. Το νερό ήτανε λιγοστό. Ερχότανε μονάχα κάθε δυο μέρες και το μάζευαν σ' ένα μεγάλο πιθάρι στην κουζίνα. Η μαμά νευρίαζε με τον Πέτρο που έτρεχε όλη ώρα, άνοιγε το πιθάρι κι έπαιρνε μ' ένα κύπελλο να πει νερό.

- Θαφρείς και το κάνεις επίτηδες κι όλο διψάς. Δεν το 'κανε επίτηδες. Το νερό ήτανε ζεστό και άνοστο.

- Άμα φουσκώνεις την κοιλιά σου με νερό, σου κόβεται η πείνα, συμβούλευε ο παντογνώστης Σωτήρης.

Κι ο Πέτρος δρόμικε πως είχε δίκιο. Όλοι μιλούσανε για την πείνα που θά 'ρθει το χειμώνα. Ο Πέτρος κι ο Σωτήρης δεν μπορούσαν να

Ο τρελός με τις πιτζάμες

Ο Πέτρος δε θυμάται τίποτα. Τα ξέχασε όλα. Ξέχασε πώς ήταν πριν τον πόλεμο, πριν την κατοχή! Ο παππούς διηγούνταν ένα σωρό ιστορίες, που θαφρούσε πώς του είχανε συμβεί χτες!

- Λοιπόν, που λέτε, είχαμε παραστάση στη Θήβα. Η Μεγάλη Αντιγόνη μπαίνει στη σκηνή, ανοίγει την μπλέρτα της, που την κρατούσε κουμπωμένη με μια καρφίτσα με αληθινή πέτρα, που της την είχε χαρίσει ένας κύριος από το Βόλο...

- Πότε έγινε, παππού, αυτό;
- Μμμμ, θα 'ναι και τριάντα χρόνια τώρα.

Θυμότανε, ύστερα, ο παππούς τι φάγανε στο γεύμα που τους παρέθεσε ο δήμαρχος μετά την παράσταση, κι ακόμα ποιος καθότανε δεξιά του και ποιος αριστερά του στο τραπέζι. Ο Πέτρος κοντεύει να ξηχάσει ποιος καθότανε δίπλα του στο θρανίο, τότε... πριν τον πόλεμο. Κοντεύει να ξεχάσει τι γεύση είχε το αρνάκι με πατάτες στο φούρνο. Ακόμα και τη θάλασσα που πήγαινε εξοχή τα καλοκαίρια και τα δράχια και τις φουτιές και πώς λέγανε κείνο το παιδί, που έκανε τέσσερις τούμπες στη σειρά στην άμμο. Ξέ-